

Набик перехилившись від удавань,
Із вуха лле – самі пружини – суміш
Зірчасту, вглиб притемнену басами,
Сягністе тісто, що – на цифру дев'ять.

Кипить вода в нозі. Із середовищ,
Що – поруч дровами – бар'єр – косими,
Рівняються на кисень геть у всьому.
Й чалапає семикопитне диво,

Тримаючи в руці, як грушу, вогник,
Що цей світ – миттю – в невимовне вигне
Кулястий плід – порепаний – бавовни,

Де вже півтулуба перебуває. -
У інші двері – в поспіху – клієнт,
І – на стоніжку, що – стегенць мільйон.